

Mehdi ZAHİD

YEDDİ BALA, YEDDİ BƏLA

Zaman adlı dəyirməndə öz ömrünü üyütmüş
 Ana gördüm, dəvə boyda yeddi oğul böyütmüş.
 Hər anını balalara damla-damla içirmiş,
 Fəlakətlər vadisindən hünər ilə keçirmiş.
 Bəxtəvərlik yağış kimi yağmışdır üz-gözündən,
 Kənar etmiş o, hər zaman qəm, qüssəni özündən.
 Ürəyində bəsləmişdir şirin-şirin arzular,
 Kəsilmişdir hər oğula neçə qurban quzular.
 Aslan sanıb hamısını – doğduğu hər uşağı,
 Sevinmişdir yeddi dəfə onun ana qucağı.
 Hərəsini bir ölkənin bir padşahı sanmış o,
 Hər birinə bir şam kimi əriyərək yanmış o.
 Öyünmüşdür o, bir zaman yeddi oğul doğaraq,
 Gəl bu qoca dünyamızın işlərinə indi bax.
 Zamandır ki, yeddi yolun ayrıcında duraraq
 Gözlərini dikib yola, hey boynunu buraraq.
 Gələnlərdən onu tənha qoyanları soruşur,
 Öz doğmaca anasından “doyanları” soruşur.
 Bir şad xəbər deyən olmur bu kimsəsiz anaya,
 Gözü yolda, özü tənha qalmış qoca sonaya.

Fikirlərin qanadında qartal kimi süzür o,
Kədərlərin, qüssələrin göylərində üzür o.
Ümitsizlik binasının hey qazılır təməli,
“Yad əllərdə gedəcəyəm son mənzilə, deməli”.
Bir arzusu vardır onun: “budur gəldik, anacan,
Olacağın yanındaca daha sənə sonacan”.
Bu sözləri oğulları bir ağızdan deyə idi,
Qəlbindəki intizarın qəddini tez əyə idi.
Gözlərini ah, o, necə arxayınca yumardı,
Ölüm adlı qaranlığın üzərinə cumardı.

YOLLAR, AYAQLAR

Yollarım dumana büründü yenə,
Nə başı göründü, nə də ayağı.
Bəlkə də çöllərə yüyürdü yollar,
Dolandı səhranı Məcnunsayağı.

Zülməti əyninə geydi gündüzüm,
Yollar ot bitirdi ayaq yerinə.
Quzular talaya doluşan kimi
Çiçəklər doluşdu ləpirlərimə.

İnsan əllərinə tamarzı kimi,
Dondu hər çiçəyin gözündə yaşı.
Yollar yarpaqlayır otlə, ələflə,
Çatılıb səhrada heyrətin qaşığı.

Ayaqlar yolları yazar şeirtək,
O şeiri yenə də ayaq oxuyar.
Didərgin yolları güllə tutanda
İnsan o yolları Aya toxuyar.

...Yollarım dumana bürünüb yenə,
Yönümü hayana tutum bəs indi?
Qəfildən göylərdən mələktək enə
Yetişə haraya bircə səs, indi.

A KÖNLÜM

Bircə yol qapını açıb baxmadım,
İçindən xəbərim olmadı mənim.
Yananda üstünə sutək axmadım,
Gözlərim buludtək dolmadı mənim.

Buruldun qınağın burulğanında,
Çatmadı qulağa bircə harayın.
Olsam da həmişə sənin yanında,
A könlüm, duymadım yanır sarayın.

Sən demə, sinəndən cığırlar salıb
Zamanın qüssə, qəm, kədər karvanı.
Göylərin qəzəbdən dolub qaralıb,
Ağara bilməyib sevincin danı.

At çapıb içində dəli küləklər,
Olubdur çəmənlin, çölün də viran.
Nə olar, yenidən, təzədən yarat,
Bu viran evini, ey könül quran.

ZAMANA ALDANA BİLMƏYƏNLƏR

Zamanla ağlayıb-gülməyənlərin
Gözünün yaşını silən oldumu?
Zamana aldana bilməyənlərin
Yerini, yurdunu bilən oldumu?

Zaman sel olanda sinə gərənlər
Bu selin önündə dura bildimi?
Hanı o dediyin igid ərənlər,
Dediyi zamanı qura bildimi?

Qamçısı zamanın olanda şimşək,
Çırtlayıb çiçəyi böhtanın, şərin?
O qədər haqsızlıq görüb dünyada,
Gözü qırmızıdı hələ səhərin.

Zamana aldana bilənləri mən
Sürünən görmüşəm kölgələr kimi.
Aldana bilməyib ölənləri mən
Görürəm indi də şiri-nər kimi.

TƏBRİZLİ ŞAİRİN ŞEİRİ

Ah, mənim sinəmdə “azadlıq” deyən,
Əyninə doğrudan bir libas geyən,
Gah məni qınayan, gah məni söyən,
Gözləri qəzəblə baxan sözlərim,
İçimdə şimşəktək çaxan sözlərim.

Qorxudan toxunmuş tora salınmış,
Ölməmiş dipdiri gora salınmış,
Anadan olandan zora salınmış,
Qılıncək qınında yatan sözlərim,
Səsi ağlamaqdan batan sözlərim.

Ağzına sükutdan möhür vurulmuş,
Daha gözləməkdən bezib-yorulmuş,
Ürəyi inciyib, qəlbi qırılmış,
Gözləri yaş ilə dolu sözlərim,
Həmişə qəlbimin qulu sözlərim.

Buludlar bürümüş Aya bənzəyən,
Kəməndə salınmış çaya bənzəyən,
Tarıma çəkilməmiş yaya bənzəyən,
Açıla bilməyən kaman sözlərim,
Gözləri yuxulu, duman sözlərim.

Arzusu, muradı gözündə qalmış,
Heyrətdən əlləri üzündə qalmış,
Yıxılıb həqiqət düzündə qalmış,
Hər şeyi anlayan, bilən sözlərim.
Zamanın işinə gülən sözlərim.

Şəki